

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce:

bytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14. 6. 2018, č.j. MZP/2018/430/283

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2018, č.j. MZP/2018/430/283 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- 1 Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán prvního stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy I (dále též „ministerstvo“ nebo „správní orgán 1. stupně“), ze dne 21. 12. 2017, č.j. MZP/2017/500/1438 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

- 2 Výrokem č. I prvostupňového rozhodnutí žalobci podle ust. § 44 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) nebyl udělen souhlas s činností vázanou na souhlas orgánu ochrany přírody podle ust. § 5 odst. 1 písm. i) nařízení vlády č. 292/2015 Sb., o Chráněné krajinné oblasti Brdy (dále jen „nařízení vlády č. 292/2015 Sb.“) provádět značení horolezeckých terénů na lokalitě Jindřichova skála na pozemku č. parc. 149 v katastrálním území Malá Víska v Brdech na území Chráněné krajinné oblasti Brdy (dále jen „CHKO Brdy“).
- 3 Výrokem č. II prvostupňového rozhodnutí žalobci podle ust. § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyl udělen souhlas s činností vázanou na souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny podle ust. § 5 odst. 1 písm. j) nařízení vlády č. 292/2015 Sb. provádět horolezeckou činnost mimo horolezecké terény označené v souladu s písm. i) téhož ustanovení na lokalitě Jindřichova skála na pozemku č. parc. 149 v katastrálním území Malá Víska v Brdech na území Chráněné krajinné oblasti Brdy.
- 4 V první žalobní námitce žalobce namítal nicotnost napadeného rozhodnutí, a to z důvodu chybějící pravomoci ministerstva k vydání prvostupňového rozhodnutí, a tudíž i žalovaného k rozhodnutí o rozkladu. Nicotnost žalobce dovozuje ze skutečnosti, že přechodné ustanovení zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „novela č. 123/2017 Sb.“), kterou byl změněn zákon o ochraně přírody a krajiny, nezakládá působnost správního orgánu 1. stupně ani žalovaného. Předmětné přechodné ustanovení stanoví, že neskončená správní řízení se dokončí podle dosavadních předpisů, neřeší však výslovně otázku působnosti správních orgánů, proto již dle žalobce není nadále dána působnost správního orgánu 1. stupně a žalovaného, ale v souladu s tím, že novela č. 123/2017 Sb. nově stanovila působnost Agentury ochrany přírody a krajiny (dále též „Agentura“), je nově dána působnost této Agentury.
- 5 Bez ohledu na výše uvedené byla dle žalobce pro posouzení jeho žádosti dána působnost Agentury i před zmíněnou novelou č. 123/2017 Sb., neboť dotčený pozemek se nachází na území správního obvodu správy chráněné krajinné oblasti (dále též „správa“), a v takovém případě dle ust. § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny vykonává působnost orgánů ochrany přírody správa. Žalobce však namítl, že k 1. 1. 2015 byly tyto správy zrušeny a nahrazeny Agenturou (zákon č. 250/2014 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o státní službě, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon č. 250/2014 Sb.“), přesto jim k 1. 9. 2015 byla svěřena působnost jako příslušným orgánům ochrany přírody na území objektů důležitých pro obranu státu mimo vojenské újezdy (zákon č. 15/2015 Sb., o zrušení vojenského újezdu Brdy, o stanovení hranic vojenských újezdů, o změně hranic krajů a o změně souvisejících zákonů (zákon o hranicích vojenských újezdů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hranicích vojenských újezdů“). Z důvodové zprávy zákona o hranicích vojenských újezdů žalobce dovozuje, že cílem zákonodárce bylo sjednotit výkon státní správy do správ chráněných krajinných oblastí, a pouze v důsledku neobrátlosti v rámci legislativního procesu nebyla zohledněna skutečnost, že správy byly nahrazeny Agenturou, již se ostatně správy staly organizační součástí. Žalobce tedy ust. § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny vykládá tak, že příslušným orgánem ochrany přírody pro CHKO Brdy je Agentura.

- 6 Nicotnost z důvodu překročení působnosti správního orgánu žalobce dále spatřuje v okolnosti, že prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo odůvodněno zájmem na ochraně lišejníků, jejichž ochrana není předmětem ochrany CHKO Brdy, a správní orgány tak jednaly mimo zákonem a nařízením vlády č. 292/2015 Sb. vymezený rámec. Předmět ochrany CHKO Brdy je jasně vymezen ust. § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 292/2015 Sb. a ochranu lišejníků nezahrnuje. Žalovaný se sice snaží dovodit, že lišejníky lze zahrnout mezi rostliny ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, nicméně tak tomu není, a i kdyby lišejníky byly rostlinami, odkazované ustanovení chrání „zvláště chráněné druhy rostlin“, a mezi zvláště chráněnými druhy není uveden lišejník ani jeden. Z napadeného rozhodnutí plyne, že jde o výskyt osmi ohrožených druhů lišejníků. Česká legislativa ale takové druhy nikde nevymezuje (na rozdíl od rostlin).
- 7 V druhé žalobní námitce žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce upozornil, že v průběhu rozkladového řízení vznesl tři konkrétní námitky, žalovaný se však s nimi nijak nevypořádal, pouze odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde však podstata těchto námitek vypořádána nebyla. Jedná se o rozkladovou námitku, že správní orgán 1. stupně nesprávně argumentuje možností zahnízdění sokola nebo výra, což však fakticky není možné, neboť sokol zde nemá prakticky žádné dutiny ani místa, kam by bylo možné hnízdo umístit, a tato skutečnost by vyšla najevo při ohledání místa, které správní orgán 1. stupně ani přes opakovaný žalobcův návrh neprovedl. Dle druhé nevypořádané rozkladové námítce správní orgán 1. stupně nesprávně argumentuje rozšířením počtu chráněných druhů v dané oblasti (například sokolů a výra), opět však nejde o předmět ochrany CHKO Brdy a správní orgán 1. stupně tudíž nemá působnost k takové ochraně. Navíc žalobce v rozkladovém řízení namítal, že z nálezové databáze Agentury plyne, že v posuzované lokalitě nežije žádný chráněný druh. Pokud by byl způsob argumentace správního orgánu 1. stupně možný, bylo by možné zakázat v celé CHKO Brdy jakoukoli činnost omezenou nařízením vlády č. 292/2015, což by byl jistě nepřiměřený postup. Třetí nevypořádanou rozkladovou námitkou byla námitka, že správní orgán 1. stupně mohl zohlednit období hnízdění sokola stěhovavého (léto a počátek podzimu) a neudělit případně souhlas dle podané žádosti jen pro toto období. Žalovaný tuto námitku zcela přehlédl.
- 8 Ve třetí žalobní námitce žalobce namítal vady dokazování před správním orgánem 1. stupně. Zaprvé žalovaný nezohlednil celý přípis autora studie týkající se zejména lišejníků v oblasti Mgr. Jiřího Malíčka, Ph.D., z něž ve prospěch žalobcovy žádosti plyne, že není namístě zakazovat horolezeckou činnost v lokalitě a že se podstatná část lišejníků nachází zejména v suťovém poli pod skálou, nikoli na ní. Zadruhé žalovaný neprovedl důkaz ohledáním lokality, místo toho provedl jako důkaz přípis Agentury, která údajně místo ohledala, avšak bez účasti žalobce. Tím dle žalobce jednak došlo k porušení procesních práv žalobce, a jednak k bezdůvodnému a nezdůvodněnému opomenutí navrženého důkazu. Kdyby k provedení důkazu ohledáním došlo, bylo by možné zjistit kromě jiného, že na skále se žádné významné lišejníky nevyskytují, že na skále není místo vhodné pro hnízdění sokola nebo výra, a dále že suťoviště je odděleno od skály cestičkou. Ze všech těchto skutečností lze dojít k závěru, že setrvání na stoprocentním zákazu horolezecké činnosti není smysluplné a v nějakém rozumném režimu je namístě horolezeckou činnost povolit a vydat s ní souhlas. Zatřetí bylo jako důkaz provedeno stanovisko Agentury č.j. SR/0850/SC/2017-2 ze dne 24. 5. 2017, což však ve smyslu ust. § 50 správního řádu není důkaz, neboť jde o vyjádření a návrh znění rozhodnutí.
- 9 Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítal, že žalovaný chybně aplikoval nařízení vlády č. 292/2015 Sb., neboť přesto, že uvedené nařízení v ust. § 5 odst. 1 přímo umožňuje udělení individuálního souhlasu pro jednu osobu, žalovaný argumentoval tím, že vydání souhlasu by navodilo očekávání souhlasu i pro další lezce. Argumentace žalovaného dle žalobce odkazované

ustanovení nařízení zcela vyprazdňuje. Tím si žalovaný prakticky uzurpuje pravomoc měnit nařízení, které má pouze vláda ČR.

- 10 Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobní námitky jsou opakováním námitek rozkladových, proto žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že daná lokalita má být podle Plánu péče o CHKO Brdy na roky 2016 a 2024 vyhlášena jako přírodní památka dle ust. § 36 zákona o ochraně přírody a krajiny.
- 11 Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 29. 4. 2021 účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci. Žalobce při jednání před soudem doplnil svoji žalobní námitku vadného zjištění skutkového stavu o tvrzení, že přímo na Jindřichově skále a v její bezprostřední blízkosti příležitostně probíhají cvičení hasičských sborů za použití techniky (vrtulníku, jeřábové plošiny atp.). Podle názoru žalobce tato skutečnost brání mimo jiné zahánění ptactva, což je v rozporu s argumentací žalovaného. K svému tvrzení žalobce předložil soudu listinné důkazy, a to kopie článků z internetového média Týdeník policie publikovaných 23. 6. 2018 a 25. 10. 2018, a dále článek nazvaný „Pražští hasiči prošli pravidelným výcvikem záchrany osob pomocí vrtulníku“ publikovaný dne 3. 5. 2019. Uvedené listiny soud provedl k důkazům.
- 12 Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění dalších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
- 13 Po provedeném řízení Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
- 14 K první žalobní námitce a otázce nicotnosti posuzovaných správních rozhodnutí soud obecně uvádí, že je legislativně vymezena ust. § 77 správního řádu, přičemž se jedná o závažnou kvalitativní vadu rozhodnutí, ke které správní soudy přihlížejí z úřední činnosti (ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.). Za nicotné rozhodnutí doktrína považuje případ, „... *kdy úkon, který správní orgán učinil, není v důsledku určité závažné vady (či více vad) vůbec správním aktem, tj. projevem výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, ale paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nulitní správní akt není nadán presumcí správnosti, nikoho (ani správní orgán, ani účastníky řízení) de iure nezavazuje a není vůbec považován za projev výkonu působnosti orgánu veřejné správy*“ (Vedral, J.: Správní řád: Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 662).
- 15 Judikatura správních soudů postupně zpřesňovala výklad pojmu nicotného rozhodnutí. Za nicotná rozhodnutí jsou tak například považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č.j. 3 As 7/2008- 99; ze dne 2. 11. 2006, č.j. 5 A 35/2002-73; ze dne 25. 11. 2004, č.j. 6 A 44/2001-71, č. 502/2005 Sb. NSS; ze dne 21. 8. 2003, č.j. 5 A 116/2001-46, č. 20/2003 Sb. NSS.), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č.j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp.zn. 7 A 18/2001).
- 16 Naopak nicotnost nezpůsobují méně závažné vady správních aktů. Nicotnými nejsou rozhodnutí, která například obsahují písařskou chybu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12.

2005, č.j. 4 As 53/2004-73), která jsou podepsána v rubrice za správnost jinou osobou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č.j. 2 Azs 5/2004-48), a jež byla vydána v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č.j. 7 Afs 68/2007-82).

- 17 Pro posouzení nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodu chybějící pravomoci správních orgánů v dané věci je relevantní čl. II přechodných ustanovení k novele č. 123/2017 Sb., dle jehož bodu 1. správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů.
- 18 V předmětné věci bylo správní řízení zahájeno podáním žádosti k ministerstvu dne 15. 3. 2017 v souladu s ust. § 44 odst. 1 správního řádu.
- 19 Novela č. 123/2017 Sb. nabyla účinnosti dne 1. 6. 2017 v souladu s jejím čl. IV.
- 20 Věcnou příslušnost zmiňované přechodné ustanovení výslovně neřeší. Bez výslovně odlišné právní úpravy není důvodu, aby byla příslušnost v řízeních pokračujících dle dosavadních právních předpisů odlišná od příslušnosti původní (srovnej např.: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012 č.j. 9 As 160/2012-19). Je tedy třeba posoudit, který správní orgán byl věcně příslušný pro rozhodnutí o podané žádosti ke dni zahájení správního řízení.
- 21 Dle ust. § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném ke dni zahájení správního řízení vykonává působnost orgánů ochrany přírody na pozemcích a stavbách, které tvoří součást objektů důležitých pro obranu státu mimo vojenské újezdy, ministerstvo. Jsou-li tyto pozemky a stavby na území správních obvodů správ, vykonávají působnost orgánů ochrany přírody správy.
- 22 Ve smyslu ust. § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, ve znění pozdějších předpisů, se daná lokalita Jindřichovy skály nachází na pozemku, který tvoří součást objektů důležitých pro obranu státu mimo vojenské újezdy.
- 23 Poslední věta ust. § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném ke dni zahájení správního řízení byla do uvedeného zákona doplněna zákonem č. 15/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 9. 2015. Ještě před účinností zákona č. 15/2015 Sb. však byly správy, kterým uvedené ustanovení svěřilo působnost orgánů ochrany přírody, zrušeny na základě části osmé, čl. VIII bodu 1. zákona č. 250/2014 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2014“), který zrušil ust. § 58 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny s účinností od 1. 1. 2015.
- 24 Vzhledem k tomu, že ke dni 1. 9. 2015 již správy neexistovaly, považuje městský soud poslední větu ust. § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny, která zakotvuje výjimku z působnosti ministerstva jako orgánu ochrany přírody, za obsoletní. Městský soud je přesvědčen, že k uvedené právní normě nelze přihlídnout, neboť svěřuje působnost pro specifické tam vymezené pozemky a stavby orgánu, který před účinností této právní normy zanikl. Proto se dle názoru městského soudu uplatní obecné ustanovení o působnosti ministerstva jakožto věcně příslušného orgánu dle věty první ust. § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny.

- 25 Pravomoc Agentury jako orgánu ochrany přírody, jejíž organizační součástí se správy staly, byla založena až ust. § 78 odst. 3 výše uvedené novely č. 123/2017 Sb., která nabyla účinnosti po zahájení posuzovaného správního řízení.
- 26 Argument žalobce, že je třeba přihlédnout k záměru zákonodárce sjednotit správu, a to do správ chráněných krajinných oblastí, a vyložit ust. § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny tak, že příslušným orgánem je pro CHKO Brdy je Agentura, Městský soud v Praze pokládá za příliš zjednodušující. Ač kroky zákonodárce směřovaly k určitému sjednocení a zpřehlednění otázky působnosti správních orgánů, dělo se tak postupně, a nelze odhlížet od faktické zákonné působnosti toho kterého správního orgánu v rozhodné době. Městský soud v Praze v této souvislosti odkazuje na čl. 79 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“), dle kterého platí, že pravomoc správních orgánů má být zásadně výslovně zakotvena v zákoně, a to s patřičnou mírou konkrétnosti a určitosti. Dle názoru městského soudu tak nelze pravomoc dovozovat jen ze záměru zákonodárce, pokud zároveň není opřena o výslovné zákonné zmocnění. Městský soud v Praze má za to, že nyní prezentovaný závěr je v souladu se stabilní judikaturou správních soudů, dle které správní orgán má povinnost vykonávat svou pravomoc pouze tam, kde to zákon výslovně umožňuje a takové mocenské oprávnění mu přiznává (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010 č.j. 3 Afs 74/2010-173, nebo ze dne 11. 6. 2018 č.j. 2 As 409/2017-24).
- 27 Lze uzavřít, že k rozhodnutí o žalobcově žádosti je věcně příslušné ministerstvo i po 1. 6. 2017 dle přechodných ustanovení novely č. 123/2017 Sb., neboť ke dni zahájení správního řízení podáním žádosti žalobcem byla dána působnost ministerstva v dané věci, zatímco působnost Agentury je dána až pro rozhodnutí o žádostech podaných žadateli po 1. 6. 2017.
- 28 Žalobce dále namítá nicotnost napadeného rozhodnutí z důvodu postupu žalovaného mimo zákonem a nařízením vlády č. 292/2015 Sb. vymezený rámec, neboť žalovaný argumentoval zájmem na ochraně lišejníků, a ochrana lišejníků není předmětem ochrany CHKO Brdy.
- 29 Podle ust. § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je účelem tohoto zákona přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Přitom je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry.
- 30 Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se ochranou přírody a krajiny podle tohoto zákona rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny.
- 31 Podle ust. § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 292/2015 Sb. je posláním chráněné krajinné oblasti uchování a obnova jejího přírodního prostředí, zejména ekosystémů včetně volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, zachování a obnova ekologických funkcí území a zachování typického charakteru krajiny za současného rozvíjení ekologicky optimálního systému využívání krajiny a jejích přírodních zdrojů.

- 32 Podle odst. 2 téhož ustanovení předmětem ochrany chráněné krajinné oblasti je harmonicky utvářena převážně lesní krajina Brdské vrchoviny se zachovalými ekologickými funkcemi, s typickým krajinným rázem s bezlesými enklávami a minimálním osídlením společně s přírodními hodnotami krajiny spočívajícími v rozsahu a kvalitě přirozených a polopřirozených společenstev charakteristických pro brdskou krajinu, zejména bezkolencových a pcháčových luk, vřesovišť, rašelinišť, pramenišť, mokřadů, společenstev skal a přirozených lesních společenstev a na ně vázaných vzácných a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Předmětem ochrany jsou také paleontologická naleziště a geologické a geomorfologické lokality, zejména projevy mrazového zvětrávání, skalní výchozy, kamenná moře a sutě a také typy přírodních stanovišť a druhy, pro které byly vyhlášeny evropsky významné lokality na území chráněné krajinné oblasti.
- 33 Městský soud v Praze předně zdůrazňuje, že žalovaný při rozhodování o žalobcově žádosti nebral v úvahu pouze samotný výskyt lišejníků v dané lokalitě, ale posuzoval jako celek jeden z předmětů ochrany přírody vyjmenovaných v citovaném nařízení vlády č. 292/2015 Sb., kdy tímto celkem je společenstvo skal, rovněž pak kamenná moře a sutě. I přes to, že lišejníky nejsou v zákoně o ochraně přírody a krajiny a v nařízení vlády č. 292/2015 Sb. výslovně uvedeny, tak soud nemá pochybnosti, že obě právní normy na projednávaný případ dopadají a žalovaný nevybočil ze stanoveného právního rámce, pokud je na případ aplikoval.
- 34 Žalovaný citovaná ustanovení zcela správně vyložil tak, že lišejníky považoval za součást lokálního ekosystému ve společenstvu skal, kterých se žalobcova žádost týká, a proto měl povinnost posoudit, zda by při povolení žalobcem žádané činnosti bylo vyloučeno jejich poškození. Žalovaný pak řádným správním uvážením shledal, že takové poškození reálně hrozí. Argumentoval ohrožením lokality skály a suťového pole vyšší návštěvností, kde lišejníky nejsou schopny obstát ve ztížených podmínkách způsobených oděrem, sešlapem, vytrháváním. Logicky dospěl k závěru, že provedeným značením horolezeckého terénu bude poskytnuta možnost provádět na daném skalním masivu horolezeckou činnost komukoli, a tím dojde k zvýšení návštěvnosti. Ač žalovaný z botanického hlediska nepřesně použil při své argumentaci pro epilitické lišejníky a dutohlávky termín „rostliny“ či „speciální rostlinná společenstva“, nic to nemění na skutečnosti, že lišejníky jsou v dané oblasti vázány na společenstvo skal, a jsou tedy předmětem ochrany dle nařízení vlády č. 292/2015 Sb. Soud se s názorem žalovaného plně ztotožňuje, neboť je shodně s žalovaným přesvědčen, že účelem chráněné krajinné oblasti je uchovávat tamní přírodu a krajinu v co nejpřirozenějším stavu, a poškození lišejníků ve společenstvu skal není s tímto účelem v souladu.
- 35 K polemice žalobce, zda na lišejníky dopadá či nedopadá ochranná dikce ust. § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny (dle něž „*planě rostoucí rostlina (dále jen „rostlina“) je jedinec nebo kolonie rostlinných druhů včetně hub, jejichž populace se udržují v přírodě samovolně. Rostlinou jsou všechny její podzemní i nadzemní části*“), městský soud uvádí, že vzhledem k výše uvedenému považuje danou námitku za bezvýznamnou, neboť působnost žalovaného správního orgánu lze dovodit z ust. § 1 a 2 ve spojení s ust. § 79 odkazovaného zákona. Přesto však městský soud na tomto místě vyslovuje svůj právní názor, že ač je legislativní zkratka v ust. § 3 odst. 1 písm. c) zákona vymezena zjevně příliš stručně na úkor botanické přesnosti, ve vztahu k účelu zákona je nepochybně třeba vykládat ji tak, že vedle rostlin a hub zahrnuje též ochranu společenství hub a řas (či sinic), tedy ochranu lišejníků.
- 36 Soud tedy neshledává vybočení žalovaného ze své pravomoci, neboť žalovaný postupoval v zákonném rámci zákona o ochraně přírody a krajiny a nařízení vlády č. 292/2015 Sb. Soud tak dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí žalovaného ani prvostupňového správního orgánu nejsou nicotná a ani z důvodů namítaných první žalobní námitkou nezákonná.

- 37 Při posouzení druhé žalobní námitky soud vyšel z ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle něžž soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
- 38 Městský soud v Praze k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, kritéria přezkoumatelnosti napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o důvody, které vycházejí ze správního spisu a informací v něm uvedených. Je z něj zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a dostatečně jsou odůvodněny i postoje, které žalovaný zaujal k rozkladovým námitkám žalobce.
- 39 Žalobce v podané žalobě namítá nevypořádání tří konkrétních rozkladových námitek, kdy rozporoval možnost zahnízdění sokola nebo výra v dané lokalitě, dále označil cíl správního orgánu 1. stupně spočívající v rozšíření počtu chráněných druhů v dané oblasti (například sokolů a výrů) za vybočující z jeho působnosti, dále namítl, že požadovaný souhlas mohl být případně udělen při zohlednění hnízdní sezóny sokola stěhovavého.
- 40 Ohledně první rozkladové námitky nesouhlasu s odborným závěrem o možnosti zahnízdění sokola nebo výra žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, kde se ministerstvo s námitkou dle žalovaného vypořádalo. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí pak soud zjistil, že ministerstvo argumentovalo studií „*Revize výskytu a možného hnízdění sokola stěhovavého (Falco peregrinus) v Brdech*“ – závěrečnou zprávou, vypracovanou Josefem Vránou v roce 2016. (Dále též „odborné stanovisko J. Vrány“). V tomto odborném stanovisku je uvedeno, že Jindřichova skála je „*sokolem neobsazená skála, potencionálně velmi vhodná lokalita k hnízdění*“, kdy případný výskyt sokola je znemožněn lezeckými aktivitami (viz str. 5 uvedené studie), dále je proveden popis skály a jejího okolí, včetně možnosti volného přiletu a zjištění, že „*ve stěně jsou vhodné hnízdní příležitosti v podobě říms a členitých výstupků*“ (viz str. 4 uvedené studie). Městský soud v Praze považuje takto vypořádanou rozkladovou námitku, kdy žalovaný z důvodu shody svého názoru s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí odkázal na toto odůvodnění, za plně vyhovující požadavku přezkoumatelnosti, neboť není smyslem přezkumu opakovat již jednou vyřčené. Žalobce přitom v rozkladové námitce nepřinesl novou argumentaci, neboť obdobnou námitku již vznesl v průběhu prvostupňového správního řízení. Za takové situace není vadou, ztotožní-li se žalovaný se závěry správního orgánu 1. stupně, jako tomu bylo v posuzovaném případě.
- 41 Ohledně druhé rozkladové námitky nedostatku působnosti správního orgánu 1. stupně v oblasti rozšíření počtu chráněných druhů v CHKO Brdy a ohledně třetí rozkladové námitky neudělení souhlasu alespoň pro dobu mimo hnízdní sezónu sokola stěhovavého Městský soud v Praze připouští, že žalovaný se s těmito rozkladovými námitkami výslovně nevypořádal. Městský soud v Praze však zdůrazňuje, že úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl podatelem opravného prostředku vymezen na podporu jeho námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl námitek a argumentuje tak, že z hlediska pravidel logického usuzování námitky účastníka vyvrátí. Podle názoru městského soudu napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Žalovaný v něm dostatečně objasnil otázku své působnosti jakožto správního orgánu ochrany přírody v dané lokalitě, neudělení souhlasu pak neodůvodnil pouze samotným možným hnízděním sokola stěhovavého, ale i dalšími skutečnostmi (výskytem lišejníků), které nepochybně přinášejí potřebu nepřetržitě, nikoli jen sezónní ochrany. Udělení souhlasu jen na určité periodicky se opakující období by takovou ochranu nemohlo zajistit. Lze tedy uzavřít, že žalovaný v napadeném

rozhodnutí dostatečně reagoval na obsah a smysl žalobcem uplatněné argumentace a napadené rozhodnutí netrpí tak žádnými vadami, které by měly vliv na jeho přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. a které by měly vést k jeho zrušení.

- 42 K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba uvést, že žalobce při jednání konaném před Městským soudem v Praze namítl nezohlednění množství příležitostně konaných cvičení hasičského záchranného sboru a dalších složek integrovaného záchranného systému v lokalitě Jindřichovy skály, kdy tato cvičení probíhají i v době údajné možnosti zahnízdění ptactva v dané lokalitě, a dle listinných důkazů jedno takové cvičení proběhlo dne 14. 6. 2018, tedy ještě v průběhu rozkladového řízení. S ohledem na to, že uvedená argumentace byla žalobce vznesena až při jednání před městským soudem, žalovaný se jí v napadeném rozhodnutí přirozeně nezabýval. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že vznesená námitka spíše napadá nedostatečně zjištěný skutkový stav žalovaným, a rozhodnutí žalovaného není z důvodu chybějícího vypořádání s předestřenou skutečností nepřezkoumatelné.
- 43 Městský soud v Praze se následně zabýval vypořádáním třetí žalobní námítky, v níž žalobce namítal vady dokazování před správním orgánem 1. stupně, a tím spojené nesprávné zjištění skutkového stavu.
- 44 Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
- 45 Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
- 46 Žalobce spatřuje vadu dokazování v nesprávném zhodnocení odborného stanoviska Mgr. Jiřího Malíčka, Ph.D., nazvaného „vyhodnocení poznatků o výskytu lišejníků na území navrhované CHKO Brdy jako podklad pro navržení zonace, plánu péče a návrhu MZCHÚ v připravované CHKO“ z roku 2012 (dále též „odborné stanovisko J. Malíčka“), doplněného vyjádřením ze dne 13. 10. 2017.
- 47 Městský soud v Praze z obsahu správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že Mgr. Jiří Malíček, Ph.D. adresoval dne 13. 10. 2017 žalobci vyjádření, v němž uvádí, že po aktuálním přezkoumání svého odborného stanoviska z roku 2012 dospěl k závěru, že horolezecká činnost není pro danou lokalitu ani zde žijící organizmy škodlivá při dodržení určitých podmínek. Uvedl, že vlastní masiv skály a sut' v jejím bezprostředním okolí jsou z hlediska lišejníků nepříliš hodnotné, výskyt vzácných druhů se soustřeďuje na okolní sut'ové svahy. Horolezecká činnost tedy nebude škodlivá, bude-li probíhat v těsné blízkosti skály a v malém počtu osob. Za škodlivý pro lišejníky označil pravidelný sešlap suti, nemělo by docházet k přemísťování kamenů v suti.
- 48 Žalovaný z uvedeného důkazu dovodil, že není možné předpokládat ani zajistit omezení pohybu osob provádějících horolezeckou činnost výlučně mimo sut'ové pole, zohlednil i pohyb osob běžně doprovázejících lezce. Zdůraznil i zásadu předběžné opatrnosti, k níž přihlédl tím spíš, že je uvažováno o vyhlášení lokality přírodní památkou, jak vyplývá z Plánu péče o CHKO Brdy 2016 – 2025. Shledal, že z provedeného důkazu nelze dovodit důvod k udělení požadovaného souhlasu.

- 49 Městský soud v Praze nepovažuje závěr, který žalovaný z uvedeného důkazu učinil, sám o sobě za vadný. Žalovaný zcela jasně a logicky odůvodnil, z jakého důvodu považuje horolezeckou činnost za škodlivou pro danou lokalitu i přes to, že ve vyjádření ze dne 13. 10. 2017 je připuštěna nezávadnost samotné horolezecké činnosti v nízké intenzitě a v bezprostřední blízkosti skály. Žalovaný tak postupoval provádění a hodnocení uvedeného důkazu v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu.
- 50 Žalobce dále spatřuje vadu dokazování v okolnosti, že žalovaný neprovedl důkaz ohledáním lokality, místo toho se spokojil se Zápisem o místním šetření agentury, k němuž došlo bez účasti žalobce.
- 51 K uvedené žalobní námitce městský soud nejprve poznamenává, že správní orgány nemají v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů povinnost provést každý navržený důkaz, když závisí zcela na jejich uvážení, které z důkazních prostředků provedou (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č.j. 7 Afs 175/2005-103). Městský soud konstatuje, že podle jeho přesvědčení byly v posuzovaném řízení provedeny důkazy dostatečným způsobem, tak, aby byl spolehlivě zjištěn skutkový stav. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu na místě samém vycházel mimo jiné z odborného stanoviska J. Vrány a odborného stanoviska J. Malíčka, kde obě stanoviska jsou opatřena fotodokumentací. Žalovaný tak považoval provedení místního šetření za nadbytečné, což v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalobce oponoval pouze vlastním subjektivním názorem, v němž negoval odborné stanovisko J. Vrány o vhodné příležitosti pro případné zahánění dravců, a namítal, že při horolezecké činnosti na skále nemůže dojít k poškození lišejníků v sut'ovém poli mimo skálu. Žalobce však nepřednesl žádné argumenty, které by pravdivost žalovaným provedených důkazů vyvracely. Za této situace není pochybením žalovaného, vycházel-li ze stavu věci, jak byl ze shromážděných podkladů zjištěn, a nedoplňoval-li dokazování o místní šetření.
- 52 Namítá-li žalobce, že žalovaný nesprávně vycházel ze Zápisu o místním šetření Agentury, pak soud uvádí, že tento Zápis není s provedenými důkazy v rozporu, neboť, jak soud zjistil z jeho obsahu, zjevně není cílen na zjišťování okolností souvisejících s ochranou sokola stěhovavého či výra (odborné stanovisko J. Vrány) ani s ochranou lišejníků (odborné vyjádření J. Malíčka), ale je spíše obecnějším popisem stavu lokality v okamžiku kontroly. V Zápisu o místním šetření jsou konkrétně zmíněny pozorované známky vyšší návštěvnosti, zejména na pěšině na vyhlídku, a známky pohybu osob v sut'ovém poli pod skálou (sešlap, stržení a oděr mechorostů a lišejníků na balvanech kamenného moře, několik drobných odpadků). Žalovaný tato zjištění vyhodnotil jako zjištění negativní, která nepodporují udělení žalobcem požadovaného souhlasu, a městský soud s takovým hodnocením nemůže nesouhlasit. Žalobce pak se samotným obsahem Zápisu nepolemizuje, neuvádí, že by nějaké konkrétní skutečnosti byly interpretovány jinak či přehlédnuty.
- 53 Žalobce dále spatřuje vadu dokazování v okolnosti, že žalovaný provedl jako důkaz stanovisko Agentury ze dne 24. 5. 2017, což dle žalobce není důkaz ve smyslu ust. § 50 správního řádu. Uvedenou námitku žalobce vznesl již v průběhu správního řízení a byla vypořádána v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí, kde správní orgány odkázaly na ust. § 50 odst. 1 správního řádu, dle něž *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*, a uvedly, že stanovisko Agentury si vyžádaly na základě odkazovaného ustanovení, neboť k činnostem Agentury patří mimo jiné odborná podpora výkonu státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny. Zdůraznily, že jde o podklad, který přispívá odbornými informacemi a skutečnostmi k zjištění stavu věci. Městský soud se s tímto

závěrem zcela ztotožňuje. Je zřejmé, že stanovisko Agentury ze dne 24. 5. 2017 spadá do kategorie podkladů pro rozhodnutí, neboť jde o podklad od jiného správního orgánu. Žalovaný postupoval správně, pokud si uvedený podklad od Agentury vyžádal. Z dikce ust. § 50 odst. 1 správního řádu pak vyplývá, že podklad pro rozhodnutí může být v dané věci použit jako důkaz, má-li vztah k projednávané věci a je-li zdrojem informace k zjištění skutkového stavu. Žalovaný uvedený stanovisko Agentury ze dne 24. 5. 2017 touto optikou řádně vyhodnotil jako relevantní. Městský soud po seznámení se s obsahem stanoviska žalovanému přisvědčuje, že stanovisko je důkazem sloužícím k zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí, neboť podrobně popisuje podmínky v lokalitě Jindřichovy skály, specifika místní neživé přírody i vegetace. Městský soud připouští, že Agentura se v posuzovaném stanovisku vyjádřila též k horolezecké činnosti v lokalitě a k jejím následkům, vyslovila též vlastní názor na žalobcovu žádost, kdy povolení horolezecké činnosti označila za nežádoucí. K tomu je však třeba uvést, že žalovaný neučinil tento podklad jediným dokumentem pro rozhodnutí ve věci, ale opatřil si i jiné podklady a listinné důkazy, především pak tyto podklady vlastní úvahou vyhodnotil a učinil vlastní autentické závěry o žalobcově žádosti.

- 54 Přesto však žalovaný při shromažďování podkladů pro rozhodnutí a provádění důkazů zásadním způsobem pochybil. Žalovaný totiž v rozporu se zásadou materiální pravdy, která mu ukládá postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), nezjistil, případně nezohlednil, že v rozhodné době bylo přímo v posuzované lokalitě umožněno jiným subjektům (složkám integrovaného záchranného systému) činit právě takové úkony, které žalovaný pojmenovává jako ohrožující či škodící veřejnému zájmu na ochraně lokality. Vzhledem k tomu, že nešlo o umožnění jednorázové, nelze dokonce vyloučit systematickou součinnost správních orgánů CHKO s dotčenými subjekty. V napadeném rozhodnutí se tato skutečnost nijak nepromítá, není seznatelná, zda o ní žalovaný věděl, v jakém rozsahu mu byl skutkový stav v tomto směru znám, jak jej právně hodnotil, jakou mu přikládal váhu a proč, jak skutkový stav zapadá do ochranného konceptu obhajovaného žalovaným v napadeném rozhodnutí. Požadavek kvality zjištění stavu věci, jakož ostatně též požadavek rozsahu takového zjištění (tedy rozsahu nezbytného pro dodržení zásady zákonnosti, zásady zákazu zneužití správního uvážení, zásady ochrany dobré víry, zásady legitimního očekávání, zásady ochrany veřejného zájmu, a v neposlední řadě též zásady rovnosti, kterou se žalovaný v řízení výslovně zaštiťuje), tak nebyl naplněn.
- 55 Posledně uvedená zásada rovnosti je pro správní řízení vyjádřena v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, a její posouzení úzce souvisí s čtvrtou žalobní námitkou, v níž žalobce rozporuje právní názor žalovaného, že udělení individuálního souhlasu žalobci by navodilo očekávání souhlasu i pro další lezce.
- 56 Dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ Tento princip legitimního očekávání v sobě zahrnuje též to, že pro adresáty musí být seznatelná tzv. obvyklá praxe správního orgánu, tedy postupy a vodítka pro správní úvahu, kterou ve skutkově podobných nebo totožných případech správní orgán uplatňuje.
- 57 Žalovaný v posuzované věci tvrdil, že je povinen sledovat svá předchozí rozhodnutí a v případě vyhovění žalobcově žádosti by byl v budoucnu povinen vyhovět i pozdějším žádostem obdobného obsahu. Pokud by žalovaný udělil žalobci požadovaný souhlas například s odůvodněním, že podal žádost jako první, zatímco vůči pozdějším žadatelům by argumentoval překročením přiměřené míry intenzity horolezecké činnosti, zcela jednoznačně by žalobce

neodůvodněně upřednostnil a postupoval by tak v rozporu se zásadou zákazu libovůle a nerovného zacházení (ust. § 2 odst. 4 správního řádu).

- 58 Městský soud v Praze s touto argumentací obecně souhlasí, přičemž odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 6. 6. 2008, č.j. 7 Ca 253/2007, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1746/2009 Sb. NSS. V odkazovaném rozsudku je řešena skutkově obdobná situace a jeho skutková věta zní: „*Pokud správní úřad vydá jednomu žadateli veřejnoprávní povolení k určité činnosti (zde vypouštění odpadních vod podle § 38 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách), a jiným žadatelům obdobnou žádost podanou ve stejné době zamítne s tím, že již povolení vydáno bylo, a pouze tato skutečnost brání ve vyhovění jejich žádostem, pak takovým postupem bezdůvodně zvýhodňuje jednoho ze žadatelů na úkor ostatních (§ 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004).*“ Je třeba uvést, že argumentace žalovaného je s citovanou judikaturou správního soudu v souladu.
- 59 Argumentace žalovaného však zcela pomíjí, že právě v době, kdy žalovaný nevyhověl žalobcově žádosti mimo jiné s odkazem na potřebu respektovat v řízení zásadu rovnosti, v dané lokalitě probíhala obdobná činnost realizovaná jiným subjektem, kdy tato činnost se vzhledem k svému rozsahu (použití těžké techniky) soudu jeví ještě rizikovější než činnost žádaná žalobcem, a soud má tedy důvodné pochybnosti o tom, že žalovaný se zásadou rovnosti při rozhodování skutečně spravedlivě řídil. Městský soud v Praze s ohledem na procesní ekonomii na tomto místě nepopisuje, jaký je povolovací režim pro složky integrovaného záchranného systému a jejich cvičení prováděná v chráněných krajinných oblastech. Bude na žalovaném, aby i v tomto směru svá zjištění doplnil a poté se se zjištěným skutkovým stavem znovu vypořádal, přičemž bude jeho povinností patřičně respektovat zásady správního řízení, včetně zásady rovnosti.
- 60 Městský soud v Praze tedy uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil kvůli tomu, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit ex offio stav věci prostý důvodných pochybností, a zatížil tak řízení vadou nezákonnosti (ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Městský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se především znovu zaměří na důkladné zjištění skutkového stavu a zhodnocení všech podkladů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Pečlivě přihlédně k okolnostem případu a vypořádá se s rozpory mezi jednotlivými podklady, přičemž vyvstane-li v řízení taková potřeba, doplní nové podklady tak, aby byl zjištěn stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu. Dospěje-li žalovaný v dalším řízení k závěru, že žádosti žalobce není možné vyhovět, bude nezbytné, aby tento svůj závěr důkladně a přesvědčivě odůvodnil.
- 61 O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 3.000 Kč představující náklad na zaplacený soudní poplatek (položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. dubna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu